

# NORME, INSTRUCȚIUNI, CIRCULARE.

## CULTURA PLOPULUI DE CANADA \*).

Vă este cunoscută acțiunea desfășurată de Administrația Caps, pentru cultura și răspândirea plopului de Canada. Creșterea rapidă — neatinasă de altă specie forestieră în Țara noastră — și cererea de care se bucură lemnul de plop, constituie garanția unei rentabilități mari și sigure.

Deși încercările făcute până acum în cultura plopului de Canada au dat rezultate mai bune decât se putea aștepta, totuși, față de diversitatea condițiilor de dezvoltare, se impune ca simultan cu răspândirea plopului de Canada în stațiunile cunoscute, să se continue și încercările de pe urma cărora se pot obține rezultate concludente.

De data aceasta rugăm ca la câteva pepiniere din Direcția dv., aflate în stațiuni diferite, să se cultive puieți din butași puși în prealabil la stratificare, păstrându-se regulele de mai jos :

1. Butașii recoltați în stadiul de repaus al lujerilor (finele lunii Octomvrie până la venirea gerurilor) să aibă grosimea unui creion și lungimea de 20—25 cm, iar secționarea lor cu un cuțit bine ascuțit, să fie perpendiculară pe ax și nu pieziș. Tăietura de jos se va face imediat dedesubtul unui mugure, iar cel

de sus, deasupra unui mugure. Se va observa ca la tăiere să nu se strivească mugurii și capetele butașilor.

2. Mănunchiurile de butași (de 50 până 100 bucăți) se vor așeza orizontal, la oarecare distanță unele de altele, pe nisip jilav, însă nu umed, straturile de butași alternând cu straturile de nisip.

Stratificarea în nisip are scopul să creeze condițiuni favorabile pentru a se produce la capătul gros al butașului un callus de cicatrizare.

3. În pepinieră, cu pământul desfundat adânc de toamnă și mărunțit printr'o nouă răsturnare primăvara, se sădesc butașii cât mai de timpuriu.

Butașii vor fi sădiți vertical și înfiți în pământ așa de adânc încât peste capătul de sus să se formeze un strat de pământ de 2 cm grosime. Procedându-se astfel se obțin următoarele avantaje :

- a) Rădăcinile butașilor se formează în cea mai mare parte pe callusul de cicatrizare. Aceste rădăcini sunt puternice și rezistente. În lipsa acestui callus — deci fără o prealabilă stratificare — rădăcinile butașilor se formează numai lateral din scoarță. Acestea sunt mai sensibile, se usucă la secetă mică deși butașului îi merge bine la început.

Una din rădăcinile produse pe callusul de cicatrizare, ia o direcțiune perfect verticală în prelungirea axului butașului, devenind astfel rădăcina principală care, până la finele sezonului de vegetație, formează un singur tot cu butașul, fără vreun semn de rană sau îndoitură la locul de sudură. Obişnuit, și la rădăcinile de scoarță se formează rădăcina

\*) Extras din circulara C. A. P. S. Nr. 96699/42, publicată în *Buletin Oficial* C. A. P. S. Nr. 1, pag. 27.

Publicăm circulara de mai sus, întrucât se impune a introduce și în Fondul Bisericesc diversele specii de plop, pe stațiunile potrivite.

Totodată rugăm pe d-nii șefi de ocoale să ne comunice rezultatele observațiilor făcute în legătură cu creșterea puieților de plop canadian.

principală, dar aceasta nu cicatrizează rana, iar la locul de sudură prezintă o îndoitură dăunătoare sevei;

b) Sădirea butașului acoperit cu pământ, provocă închiderea mai ușoară a tăieturii, nașterea unui singur lăstar din mugurele superior și creșterea cât mai verticală a tulpinii viitoare. Tăietura de sus a butașului se sudează complet cu noua tulpină, iar la locul de sudură între butaș și tulpină, nu se mai află nicio îndoitură;

c) Alegerea butașilor din lujeri mai subțiri (cât un creion) ajută la sudura rapidă între rădăcina principală și tulpina nouă a butașului, astfel că puetul obținut prin butășire se aseamănă cât mai mult în proprietățile sale, cu puieții proveniți din sămânță;

d) Butașii nefiind prea lungi (20—25 cm), partea de jos nu mai este expusă putrezirii.

\* \* \*

Sădirea butașilor și plantarea puieților de plop, se face primăvara cât se poate mai de timpuriu.

În pepinieră, distanța cea mai potrivită de sădit butașii este de 0,40 m, între rânduri și 0,30 m pe rând. Pentru a se evita înrădăcinarea excentrică și creșterea strâmbă a lujerului, înfigerea butașilor în pământ se va face vertical, cu grija deosebită să nu se producă butașilor nicio vătămare (zdrelire, descojire, ruperea mugurilor, etc.).

Plantarea puieților de plop se va face întotdeauna ceva mai adânc decât au fost în pepinieră (10—15 cm), puietul în acest caz rezistând mai bine contra vântului. După instrucțiunile germane, dacă se urmărește obținerea trunchiurilor mari pentru industria placajului, se recomandă distanța de 6—8 m în triunghi, pentru lemnul de chibrituri 5—6 m în triunghi, iar pentru obținerea lemnului de construcții rurale și confecționări de unelte, distanța este de 3—4 m.

Intervalurile acestea mari sunt plantate cu specii intermediare (arbuști și specii secundare, indicate de stațiune) care ajută la formarea tulpinei și favorizarea elagajului.

Arborete pure de plop de Canada se obțin în cazuri rare prin plantațiuni la distanțe obișnuite, sunt însă preferabile arboretele amestecate. Prin operațiuni culturale, executate la timp și cu avantajarea plopului, se realizează arboretul final, cu arborii distanți și bine dezvoltati.

Rărirea arboretelor cu ocazia efectuării operațiunilor culturale, este necesar să se facă în mod uniform. Astfel, după 2—3 ani dela plantare, se scot unul din doi puieți care se folosesc la alte culturi, apoi lucrarea se repetă prin extragerea unuia din doi arbori, la intervale de 8—10 ani, materialul obținut fiind apt pentru diferite întrebuințări.

În modul acesta se satisface nevoia de lumină a plopului, care este foarte mare, rărirea făcându-se în mod uniform. O umbrire laterală provoacă formarea tulpinelor strâmbe iar o umbrire verticală duce la pipernicirea plantației. De aici nevoia ca luminarea masivului să se facă uniform, din toate părțile.

\* \* \*

Dintre hibrizii de plop, cunoscuți sub numele generic de plop de Canada, speciile ce prezintă o importanță deosebită și pe care rugăm cu toată stăruința să se experimenteze și să li se intensifice cultura, sunt: *Populus serotina* (Hartig), *Populus marilandica* (Bose), *Populus regenerata* (Henry) și *Populus robusta* (Schneider).

Aceste specii sunt descrise în cartea: „Die Gattung *Populus* und ihre forstliche Bedeutung“ de Dr. G. Houtzagers, tradusă în limba germană de Dr. W. Kemper, ed. M. & H. Schaper, Hannover, 1941.